

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS:
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

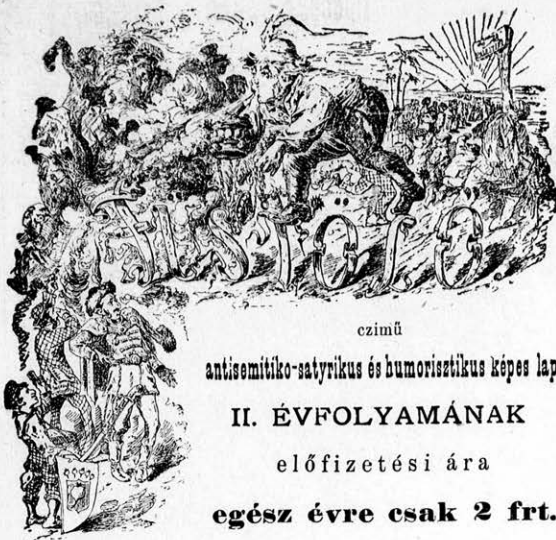
BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.
1883.

A havonként kétszer megjelenő

czimű

antisemitiko-satyrikus és humorisztikus képes lap

II. ÉVFOLYAMÁNAK

előfizetési ára

egész évre csak 2 frt.

➡ Teljes számú példányokkal, az év elejétől kezdve még szolgálhatunk. ➡

A 12 számból álló I. évfolyam egy frtjával még megrendelhető.

➡ Az I. és II. évfolyamot együtt és egyszerre rendelve meg 2 frt 50 kr. ➡

Az előfizetések — legzélszerűbben posta-utalvány-nyal — a „Füstölő“ kiadótulajdonosához, Bartalits Imréhez, (Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12. sz. a.) intézendők.

Megjelent és a kiadó Bartalits Imrénél, ugy az ország minden nem-zsidó könyvkereskedőinél megrendelhető:

TISZA-ESZLÁR

a multban és jelenben,

a következő tartalommal:

A zsidókról általában. — Zsidó mysteriumok. — Rituális gyilkosságok és véradózatok. — A tiszta-eszlári eset.

Irta:

ÓNODY GÉZA,
országgyűlési képviselő.

— SOLYMOSI ESZTER ARCZKÉPÉVEL. —

A 17 nagy 8° rétű ivre terjedő díszes kiállítású és nagyérdemű mű ára 1 frt 50 kr.

SOLYMOSI ESZTER ARCZKÉPE!

Ábrányi Lajos festőművésznek Drezdában kiállítva volt eredeti olajfestménye után készült cizinkografizott arczképe, kabinetportrait alakban, finom velinpapíron. Az élethűen sikerült kép a kereszténység vértanuleányát ugyanazon ruhában, a festékes kendővel, tünteti elénk, melyet közvetlenül eltűnése előtt hordott. 10 darabonként 1 forint beküldése mellett Junker Jörg, a „Rebach“ szerkesztőjétől, Budapest, Eszterházy-utca 12. sz. megrendelhető.

Abonnements-Einladung

auf den am 1. November 1882 begonnenen

I. JAHRGANG

der einzigen in deutscher Sprache erscheinenden
antisemitisch-humoristisch-satyrischen Monatschrift

Ganzjähriger Abonnements-Preis Ein Gulden ö. W.,
doch erklären wir gleichzeitig, nur ganzjährige
Abonnenten annehmen zu können.

Preis der Einzel-Exemplare 10 kr.

Die zweckmässigste und einfachste Art der
Pränumeration ist die durch Postanweisung,
welche an das Administrationsbureau des
„REBACH“ (Budapest, VIII., Eszterházy-
gasse Nr. 12) einzusenden ist.

Probenummern zum Zweck der Verbreitung
des Blattes werden nach Angabe der Adresse
gratis versendet.

Abonnenten-Sammler erhalten nach je fünf Exem-
plaren ein Frei-Exemplar.

Antisemita jelvény.

(Mellű)

ezüstből, a m. kir. fémjellel
ellátva, darabja bérmentes szét-
küldéssel (ha a pénz előre be-
küldetik) 1 frt 10 kr. Kap-
ható a „Füstölő“ kiadóhiva-
talában.

ISTÓCZY-PIPÁK

Istóczy-Gyöző arczképevel ellátva, kaphatók Mihálik I. selmeczbányai pipagyarában darabonként a kö-
vetkező jutányos árak mellett: kupaktalan 12 kr.;
jó erős finom kupakkal 25 - 30 kr.; új ezüst (Neu-
silber) kupakkal 50 kr., nagyobb vagy kisebb alak-
ban, márványozott vagy tekete színben. A pipák valódi
selmeczbányai készítmények s igen ajánlhatók. —
Megrendelések (postautalvánnyal) Mihálik István pipa-
gyarába Selmeczibányára intézendők.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS BARTALITS IMRE KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postai bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.
Kéziratok nem adatnak vissza.

A nagylelkű ország.

Rajta! Csak löjétek, szúrjátok, vágjátok!
Jő a hetyke parancs ős Buda várából...
A magyart a míg élt, kísérte az átok.
Pária módjára mért nem tűr, miért szól?
A „jó“, „beosüleles“ zsidókat keblére
Miért nem öleli, csók helyett mért bántja?
Ugyis sok a magyar, omolják hát vére,
Szeretettel fog majd vonzódni iránta
Katona, rendőr közt A goj szivre czéloz.
Tiltsátok meg, hogy ne érezzen, dobogjon.
Ez vezet majd czélhoz.

Olyan „boldog“ a nép, miért zavarog hát.
Tán hogy kidobolják lakából a zsidók?
Eszterért, ki „meghalt“, így meg nem gyilkolták,
Uzsorás váltóra oly kész kölesön adók?
Ugatnak szerte a zsidó bérenoz lapok:
Ősidőktől fogva barbár a goj magyar,
Az antiszemiták szerte az izgatók,
Dühöng a „osöselék“, s ki viszi, mit akar.
Juda nemzetsége orvoslásért kiált,
Megvillan a fegyver, s egy hitvány zsidóért
Uszt tiz gojnak halált.

Jó urak, nyomorunk ne tartson így tovább,
Párbajos „honatyák“, gondos miniszterek
Kell hogy sajjó sebet végkép orvosolják,
A magyarnak, mert a vészfelhők közelgnek.
A feldagadt erek csendben lüktessenek.
Hiszen vihartépett ugyis már nemzetünk,
Nem antisemiták okozói ennek,
Vérontást és rablást kerülünk, megvetünk.
Nép dühe nem ismer kegyelmet és határt,
Nem gyógyítja be az idő a sebeket,
Balga remény csak árt.
Fegyvert adtunk, melylyel magunkat ölnek meg
A zsidóknak, midőn megemanczipáltuk
Ők tesznek koldussá, hazánk tőlük remeg.
Nem található hát semmi törvényes út?
Századok viharát kiállott szent hazánk,
Polyp jordán hadtól nyomorékká válják?
Drága földre, melyet vérünkkel áztatánk
Fájó könnyünk, piszkos zsidó vér folyjon szét?
Nem! Égre nem! Jöjjön a minek jönni kell.
Szenderegjetelek hát nyugton „felsőbb körök“,
Sirva ébredtek fel.

Fütykös Mihály a hűsön.

— Akasztófa virágai!
Körülvettek, hehálóztak,
vagyonkamból kidoboltak
a gaz jordánok. Koldussá
tettek, s én, ki sok éve-
kig tisztességgel viseltem,
a község megelegedésére
a birói pálcát, koldus-
botot véve voltam kény-
telen a faluból távozni.
Nem volt maradásom. Be-

mentem a „városba“, ahhoz a híres uzsoráshoz, hogy szemébe nézzek annak, ki nyomoruságomnak szülője... Zaj támad az utcán, nép csöndület. Ütik a zsidókat. Éppen az én piécza Iczigem hátát is kezdik lapítani. Ordít a zsidó, mint a sakál, s pénzt nyújtogat, s kiabálja:

— Váj! váj! Fagja, vedje! Odaadom ürökre, kamat, váltó sem kell, csak ne bántson.

De bizony rá sem hederítettek azok a jajgatasra, s a hitvány szennyes uton jött pénzre, s püfölték tovább. Felfortyant bennem is a mérég, eszembe jutottak a régi, boldog napok, zsidókézzre került házam, telkem.

— Pénzt kínálsz hiéna! Nem kell váltó sem már. — Menjete! — kiálték a dühös tömegre. Majd én leszek a felváltó. Adok ropogós késedelmi kamatokat is, s kezdtem cizírogatni.

Jön ám a trappban, kivont, életlen karddal, vak töltésű puskákkal egy rakás mihaszna rendőr, s csapkodnak eszeveszetten ide s tova. Felül keredik a jordan.

— Djilkosók! Meghalok, pénzemet életemet veszik. Fogják el rendőr orakok.

Körül fogtak, s most itt vagyok. Elmélkedem most már a sors játékaival. Ki hát oka, hogy ősz fejem léteré börtönbe jutottam. Van e igazság a földön. Az a zsidó még keresztül viszi, hogy rabkoszton eljek, nehogy szabadon lévén újra megalapítsam.

ZSIDÓHOZ.

Ki zsidónak születél,
Áldd érte Jehovát,
Mert zsidónak születni
Biztos rebachot ad!

Körülbicskáz a sakter,
Nyúlőr-pelenna fed,
Majd bőrtünk nyuzod, míg a
Kutyabőrt elnyered.

Ha szemtelen ganef vagy
És felpofoztanak,
Ha csalsz és rá kidobnak
Lopsz és becsuktanak:

Az téged nem tusiroz!
Most váltót hamisítsz,
S krimináll ellen „Lloyd“-ban
„Gewalt“-okat visítsz!

Megbuzsz hamisan újra
És váltót hamisítsz,
S most neved magyarítva
Battyányi lesz Pischitz!

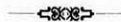
Százhatvan perczentekre
Keresztényt fölségélsz,
Elannyira, hogy véle
Végül vagyont cserélsz.

Van milljód, kuriád van
S talán nemes czimer,
Nagy birtok és becsület
Zsidóm, was willst dü noch mehr.

Ah! van egy édes álmod
Mely adta ösztönöd,
Hogy a nagy birtokokkal
Zsebed mohón tömöd...

Megvalósítni ezt is
Sikerül zsidóknak,
S a mágnások közé ülsz,
Mint felsőházi tag!

HÁMÁN.

Számi és Mojsze a Margitszigeten.

A vöröshaju Számi ott sétálgatott sabesz napján délután az ő barátjával Mojszeval a Margitsziget plátán fái között. Egyszerre csak egy barna szakálú ur haladt el mellettük, kinek nyomában egy férfi lépdelt. Mikor a barna szakálú ur elhalad, Számi lekapta fejéről a kalapját, mélyen meghajította magát s köszönt: csókolom a khezét nagyságos ur! A barna szakálú megbillentette fejét s tovább ment.

— Nü ki az a gój, khinek the oly nagy pukedlit csinálol, — kérdi Mojsze, Számit.

— Gatt über die Welt, the nem ismersz a nagy fhérfiu, a nagy hazafhi, a nagy szhónok, a második Mózes, khi megmentette Izraelt a gojoktúól. The nem ismersz a gewaltiger Ütvös. Ó az, khinek mi elethünket köszönhetjük, a sakterek védője, az igazság bhajnoka. Nézz meg magadnak jul ütet, s más-szor, ha látsz ütet, köszönd mit illik.

— Huszor üssön a menykő belém ha tudtam, hogy Ütvös, azt ghondoltham valami goj. Hát az a khi uthána megy khi az?

— Csitt, lassan, az egy her policzei.

— Policzei, hisz nincs felültözve, mint pholiczei.

— Pherseze nincs, ő czivilben van, hogy a ghójok ne ismerjék meg, mert nekhi mindig khisérnie khell Ütvöst, nehogy a gojok bántshák a gewaltiger hazafit.

— De ha mindig egy pholiczei megy utánna, felismerik a gojok.

— Du schafkopf, minden nap más pholiczei kíséri, s így nem ismerik, nem is thudják, csak mi thudjuk zsidók, hogy örzik a mi drága Ütvösünket.

— S ki rendelte így?

— Ütvös, maga khérte, s az ober pholiczei Lexhi rendelthe így.

— Ez már bülsken van, így nem khell féltheni üthet, mégis okhos ember az Ütvös!

Ime boldog Israel, mert Ütvöst megvédí a hős Lexi.

K R Ő N I K A .

S Z E P T E M B E R .

15-én. Hangoztatják a Juda korcsok, hogy ők mily művészt pártolók. Ékes bizonyosága ennek Kecskeméten egy Lichtener Ferencz nevű zsidó fakereskedő, ki Miklóssy színigazgatónak a nyári szinkör felépítésére fákat kölcsönzött, de mivel ott a színművészetet nem karolták fel, nem volt képes a deficizittel küzdő igazgató üres zsebéből fizetni a deszkákat. Fogja magát a derék „művészarát“ s épen midőn Helvey Laura vendégjátékát adták volna elő, rendőri karhatalommal lefoglaltatja a színházi pénztárt, a közönség zúgolódására fajtáját jellemző hencze-géssel kérdő: „Ki az a Helvey? Nem ismerem.“ Ugy a szintársulat, mint a művész, s a közönség igen elkeseredett e gyalazatos eljárás felett, s nem csoda, ha ily botrányok után fellázad a vér az ereken, s a „híros város“-ban is a felháborodásnak tetlegességekben adtak kifejezést.

18-án. Az is hallatlan eset, a mi Makón történt. Stern Móríc, a leggazdagabb kereskedő, kiről, mivel a latin is így szól: „de mortuis nil nisi bene“, nem mondjuk meg a zsidó-módon való gyarapodást, arzenikumot pakolt be gyomrába, marczesz és libamáj helyett, öngyilkos módon elpatkolt. Ha volna a zsidóknak lelkiismeretük, azt mondanánk rá, hogy a „végzetes“, minden zsidónak ajánlható tette a nagy furdalás vitte rá. Így megfoghatlan. Kár, hogy az arzenikumot nagyobb mennyiségben nem bocsájtják forgalomba. De nemcsak egy jordánnal lett kevesebb hanem kettővel, mert Nemes Militicsen a felvilágosodott segéd-nótárius: Szt Ignác tért át a boldogító keresztényhite. Már a tiszta-csillári ügy alkalmával megértette agyában a boldogító eszmét, s jobb meggyőződését követte.

19-én. Szokott zsidó nagylelkű is lenni. Így a szent-istvánnapi Orszkyterben tartott ünnepepen egy kóbor zsidó lég-hajós, valami Silberer nevű svindler módon nem futta fel „Vindobonáját“, nem ült bele a kosárba, mégis felültette s kicsődítette a népet. Zsebre vágta azért az ezer főrest. De hogy érdemtelen tisztelődíjért ne vádolják, vakulj magyar, s az ezer főrest nagylelkűen visszaadott a gazdasszonyok egyletének, s markába nevetve, összeszedte sátorfáját s vissza párolgott Bécsbe. A világ erre azt mondja, hogy: nagylelkű.

20-án. Hallatlan gazság követtetett el a zsidóság részéről a keresztény vallás szent jelvénye, a kereszt ellen. A hajmeresztő vallássértés a maga rideg valóságában a következő: Mária-Radnáról egy csomó bucsujáró nép ment hazafelé. Utközben egy kereszt mellett megállottak imádkozni; imájukat végezve föállottak, hogy utjokat foglalassák, de alig tettek pár lépést, midőn két fiatal zsidó odagrik a kereszthez, az egyik hirtelen leköpte a keresztény hit eme szent jelvényét, a másik pedig hátfordított a keresztnek s testének meg nem nevezhető részét verte tenyerével. Ez otromba gyalázó gúnyra a bucsusok visszafordultak, de a két zsidó hirtelen elfutott. No, már ez ne-továbbja a zsidó henczegésnek s ezt nekünk, a zsidó uralom alatt álló keresztényeknek persze tűrnünk kell. Ha keresztény ember tenne így a zsinagógában, vagy egy zsidót bármiképp zsidó módra — mint ők a keresztrel tették — szájából érintené, felütnék a btkv 272 §-át, s akasztatnának Kozmával rakás sajtó-pert vallás és faj elleni izgatásért az illető nyakába. Hogy is szól a lapunkban megjelent, és sajtóperrrel megtisztelt, de le nem tárgyalt „Solymsi Eszter“ gyönyörű költemény vége, mely épen ide vág: „Ezer villámot adtak kezembe, hogy szétzúzzam ezt a fajzatot, mely nem néz Istent, embert, templomot.“

22-én. Kik csinálták a fővárosban és vidéken a „zsidóellenes“ „antisemita“ zavargásokat, kik bujtogatták, élesztik a kedélyeket? A jordánok. Így csináltak a zsidók önmaguknak nagy riadalmat Aszódon is a többek közt, hol kihívólag, zsidót jellemző szemtelenséggel összecsoportosulva kiverték több keresztény ablakait. Persze oda nem fognak küldeni Mihászna Andrá-sokat és szuronyos katonákat a keresztények védelmére.

25-én. A körmere kopantottak Hirsch Alajosné szeg-zárdi fűszer- és rövid áru kereskedő nőnek, ki ügyetlenül akarta csinálni a hamis bukást, nem kért tanácsot a praktikusabb, ily manipulációkban ügyesebben eljáró s nyugalomba tért jordánoktól. Csődöt jelentett be, de a hitelezők más véleményben voltak fölöle, s a bűnfenyítő feljelentés után a kóterban elmé-
kedik az ügyesebben kiviendő második hamis bukáson.

28-án. Pásztón, Esztergomban, Sopronban, Mike, Pércsen, Debreczenben, Lugoson, Szent-Endrén, Besztercebányán, Kapos-várt, Aszódon, (hol a zsidók kezdték a riadalmat, kivervén több ke-

resztény ablakait) Veszprém-ben, Hatvanban, Cseklészen, Szereden, Nagy-Kanizsán a keresztény nyomorát, uszora és csalás által tönkretett nép helyzetét leginkább ecsetelő zsidóellenes zavargások voltak. Persze leirhatatlan volt az izjedelem az összeröfent zsidóság között. Jött katonaság, rendőr, megtömik a börtönöket. Legjobban kitett magáért Zala-Egerszeg, hol sok jordán tapog-tja kék foltjait. Nem nyúlt ott egy felizgatót kedélyű tüntető a páholó botnál máshoz semmihez sem. Jött a katonaság, mégis kellett engedni a követelésnek, hogy az elfogottak szába-don bocsájtassanak.

Száli jobblétre szenderült...

Száli jobblétre szenderült,

Halála: „gyászese!“.

A sok goj jajgat és sivit

E „Trauerkund“ felett,

A táti szól: „Wei! Szálikhám!

Khi mandja majd nekhem:

„Mein tateleben csak nyózd a bőrt

A kheresztényeken!“ —?“

A mámi mond: „Tod bist du Schatz!

Hoffnungom! Mindenem!

Wer kommt mit mir a szép Kioszk

Fagylalt enni velem!“?

Emigy siratják Szhálikát

A goj kicsik s nagyok,

S köztük a szegény vőlegény

Orrán fuj egy nagyot.

S mig orra, s szeme könyezik

Ily busan kifakad:

„Szálím! Én is beweinolom

A — h o z o m á n y o d a t.“

DANTISEMITA.

O K M Á N Y T Á R .

T. C. Khun Johann úrnak.

Eszther kom.

Tiztölve tudósolom kendet, hogyhát az maga váltó idtjéje lejart, hát 52 flor penzt adósák fizetje ki, mer lesznek ketelen bepűrölni kend Kapok hol-napáig azazz 30 Juli nem pénz, 2 napon múlva üd-vednek adok be.

Azir maradjog tiztölje

Nathan Wald
kerekedő.

A hogy a zsidók füttyölnék, úgy tánczol a magyar.

Mindenható Koloman Tisza és hű társai ugyancsak rakják a legbicsaklóbb figurájú tánczokat a kicsücsörített szájú, rongyszedés alatt teljesen kijátszott sippal ellátott zsidó zenekar mellett. Határtalan a jó kedvük, még dalra is gyujtanak:

Sipolj csak magyarnak keservesen,
 Hogy a szive megrepedjen.
 Repedjen meg titőletek bűjába',
 Haljon meg, vagy menjen Amerikába.

Sipolj jordán, sipolj, hogy megsiketülve ne halljam a kétségbeesettek panaszait. Három a táncz fiúk! Az elsőt már megkezdték a zavargók az országban, de előbb igyunk egyet a statárium és kormánybiztos által helyreállítandó béke és forró szeretet öröme.

Saktervágások.

Azt mondják a zsidók, hogy az antisemiták nem miveltek. — Az igaz, hogy nem miveltek még olyat, mit a zsidók Eszláron és máshol.

Egy szemtelenkedő zsidót pofonütött egy antisemita. — „Nü!” mondá ez „nem csoda, hisz az ellentetek vonzakh edjmást.”

Zsidóközmondás: „Hagyjátok a mi az enyem és adjátok a mi a tietek.”

Az „Ungarische Israelit” szerkesztőjének oly mérges az epéje, hogy patkányméregnek ajánlhatom.

Egy zsidóbankárt csalás miatt bezártak. „Beh sajnálom őt, mennyit veszített ez által?” — mondja egy zsidóbarát. „En nem” mondja rá egy nem zsidóbarát, „hiszen csak egy szótágot veszített; azelőtt rabló volt, most pedig rab.”

Czimon

Senki többet!... harmadszor.

Gr. Hopszaszapáry főfináncz és főexekutor: Minek is nyáron a szobában lakni? Csupa fényüzés. Oh miatyánk: Tisza, ki ülts a magasban, eljutnak-e hozzád a nép jólétének örömhangjai. Eh! Kövülj meg szív. No Iezig, keresztény árverezőt nem viszi rá a lelke, hogy idejőjjön, különben is túlliczitálnád őket. Mejse már viszi az ágynemük egy részét. Nines idő vesztegetés!... Munkára fel! Senki többet! .. Harmadszor!

Miska hajdú: Nézze nagyméltóságod, mintha valami vizezepp potyogna a vászonnépség szeméiből.

Hopszaszapáry: Ne sirjon ám itt a fülembé Jutka asszony, Erzsi lányom, mert majd a szemesillagaikból hulló legdrágább gyöngyökre is adót vetek ki. Ne búsuljon Mihály gazda, elég nagy a világ... Ó nép, ó nép, de boldog vagy! No de sietni keil, mert még sok a dolog. Miska hajdú! Elkopott a dobja, majd ujat vétetek.

Két antisemita tót párbeszéde.

Lauriñetz: Z'megdítsirtesik az Jézus Kristus! Jó napot megkivánok sz'kedves atamfiának!

Pavel: Adjon zisten zmagának is minderekki!

Lauriñetz: Nuž jako hogyan, mikipen vadunk az židókirdisval?

Pavel: Hájl! rógo! nem a legjobb van ale no — mégis tsak veri a židokat, jen že azir megintleg az žido ablakoseknag tsinalnak az rebach.

Lauriñetz: Kuřalancos, az ebata! én felfalna valaméni žido, čak hadna magajat!

Pavel: Bizoř, moj milý Chmotorko, nem međi magát ez legeslegköneben; ale tudja nekem jötte magát jó ötlet, fogjuk ojan abledgát választáni, a ki nem szeret a žido, mert nem adós neki, a ki vanja magát antisemita lenni, ude jó lesz?

Lauriñetz: Jó, jó ale az ne ide ojan köneben, mert nuž vžak ked tudja, hođ prečo?

Pavel: In csak aszt mondok meg, hođ hunczut a žido!

Lauriñetz: Aztotat tud každy človek.

Pavel: Hallgass, mondok valami, gondolj csak z nemes is vitélő Trencsin mediba mošt ed žido megcinaltak z nemesnak, asz ki nađ talmudfaló, is a sbachter liga tiszteletbeli tagja, predim volt Slojmi Blutegeles de mošt mazarizalta a neve Piócařy-re. Že praj nađ idelemi vannak; ale z mibe kérдем? Kapta magát ed praedicatum „Hadmaši“ hát most van a neve „Nemeš, nemzetes, vitélő Hadmaši Piócařly Slojmi“ patriot. Hát mir van az?

Lauriñetz: Hát azir, mer že praj vanja magát nađ bazafi lenni.

Pavel: Ale kirem, čo megmondañi akarni nekem; žido és patriot az añi mint meňország, is pokol a žido čak aszt niz, hol lehet schoresz. A židónak jelige: „Ubi rebach, ibi patria.“

Lauriñetz: Hát z mijen ideenje vanhat nekije azirt, hogy z nemzetesnek tete a parlament.

Pavel: Ale rógo, hát azir mert jó tudja csalni a gójimot.

Lauriñetz: Z maš erdem nem lehet neki. Ej-zej! Siden, dalazat, hođ ijjen Böchert čezinalnak z nemesnak.

Pavel: Z'adon kik ütet kevezni!

Lauriñetz: Megirdemelni!

Bandi.

Bálint gazda töprengései.

De...

Hanem Szájfertő uramra is pikköm van. Minck már olyan világosan töttel és szóval kimutatni, hogy a tiszta-eszlári sakter-büntény királyi közvádlo ügye-sze zsidó, az is orthodox? Hogy lehet már ilyen világosan seftőlni? s kárhoztattatni eljárását és ki-nevetni magát? Hát nem sokkal okosabban tött vóna, ha nem ilyen világosan, de alattomosan mond csődött hitsorsosai javára... Hol hát a szörénység? Pedig ő különben a vóna!

Köll is neki annak a bizonyos bécsi cégének a melléje! Ménkü! Hisz a vóna a bünpartolás égbe-kiáltó jelvénye, ha azt elfogadta vóna! és úgy a nagyság mindjárt porba esnek.

Különb en ítelet kihirdetése napján volt olyan öröm nálunk Izraelben, hogy akkor nap hála isteni tisztölétöt rëndöztek. Délután 4 óraker gyütt a télég ráf; futár vitte házrul-házra. S este a zsidók zajosan, tüntetőleg spacirolgattak...

Hajh, bizony nemcsak vak, de bolond is mán a magyar embör, míg a zsidó látó is, mög okos is.

Oh Mózsés vedd el rölunk a te tiz-csapásodat!

Levelezés.

Tekhéntetes szerkhesztülő ör!

Én jól thodok oztat, hogy moga nodjon szeret az iljen fháin gentlemannekhet, mint én vodjok, s amiljenek sak edjedöl a mienk nation khüzt fhardöl-ják mogokat elü; azért megsógok mogának hodj a mienk disú nation mindig rethhegett valta mogát a goj elüth. éphen ódj fhélthek thölönk az emanczi-patió elüth, mint othána. Ennek bebizomitására el-mandak mogának röviden, ha jól fagja engüm meg-hallgatúdzani, az én életthürténet:

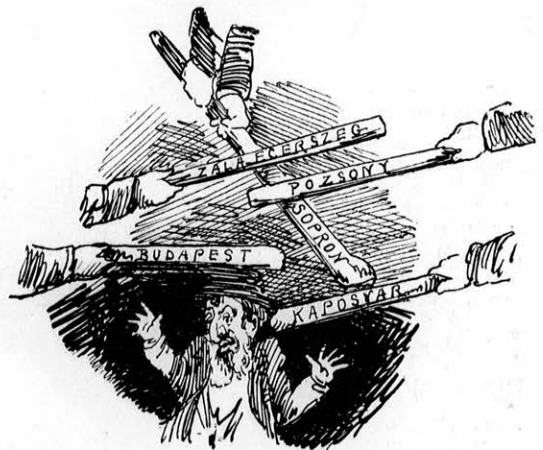
Hát mikhur még én ódj hós ezshendüvel eze-luth randjot szhedtem, meg fháin khékítü áróltam, bizony még okhor nodjon khevés krojczár nyójtöz-

kodta mogát az én rondjos khobát zsebben; mogának megsógok, hodj most ezresem is thübb van: hát mandak okhor még nem jártham aljan elegáns rohába, mint masthand, mert thetszik thodni sak a masthani khobátomért edj fharint meg hoszonüt krojczár ad-tam a zsidárosnak, de okhor még az ilyen fénjözésre nem thelte phénz. Odje okhor még barzasztó sonjál nézhettem khi? Ezt abból is janithok, hodj barzaszthuán fhéltek thülem a goj jerekhek. Ha sitalankhodták mogokat, az üvek apa sak azt mandta a jerekhek- nek: „Sitt! hölgasshatok, mert jön a zsidó“ ódj el-hallgathak mintha sak khüszabrok lethek volna ma-gukath. Tehát már okhor is rethegett jerek valtam. De ez sak briktli a mastanihoz khépest, mert mas-thand, hodj már bhankár vodjok mogomat, egészhen máskhép fhélik mogokat thülem, mert ezelüth az apa ijeszthette az én phofával a jerekhet, masthand meg az apa ijedi meg mogát, ha a fia beszhaladja az otczháról, hodj edes ophám jön a zsidó.

Ezt kherek khitenni a „Fisthelübe“ bele, hadd thodja meg az egész világ az én dicsüshig. Még thübbet is irtham volna odjan a szherkhesztülödő orashágnak, de már az én Szháli behozta neküm a lödmáj fháin fhaghadjmával garnirozva, melj már athand phárologja elüthem, phampás illathárt ther-jeszteve a szhobába s ellenálhatatlanól siklandozza az én orrot, azért masthand vége mindennek, máskhur thübbet.

Knófelesz Smül.

A botok muzsikája.

A magyar nép kimondhatatlan boldogságának, jólétének és megelégedésének legszembeötlöbben, s legerezhetőbben kifejezett fokozódó jelei.

A magasbra törő zsidók.

Észit, pénzt véve magasbra tör a jordán a csalással
Juttatná Kozarek, testileg is mi fölenk!

Kénkő

Vendéglőben.

Nagy hetykén tér be négy zsidó egy vendéglőbe, s melléket feszegetve mondják el egymásután kívánságukat, a két, rendelkezésükre oda siető pinczérnek.

S molke: Pinczér! Hozzon neküm edj öveg viz!

N áthán: A vizhöl hozzon két phuhár is!

M andlbauum: Mit khóstálja a nyól phecsenje?

P inczér: Negyven krajczár.

M andlbauum: Hát a mártás mit khóstálja?

P inczér: Azt kérem, a nyúlpecsenyéhez ingyér tetszik kapni.

M andlbauum: Nü! hát okkhor hozza moga csak mártás, phecsenje nélkülöl.

Silbermann: Mandlbauum ör! én nem rendelék semmit, hanem ünnel fogok thortani az étkezésben.

Mindjárkéri Iczig levele, a szakmai választókerület képviselőjéhez.

Nadjshágos oraság!

Izroelithoknak drága khüvetje!

Osztat theczeth mandani, mikhor — Gatt sei Lob und Dank — mogáth Zaktshon khüvet tsinálthok, hodj nem elfeledkhei soha im Leben oszthat a sokk khültség, meg szavazathvásárlásokhat, khivel djóztthok; meztethezett igérni, hodj haltig jóakharónk lesz, hodj mindig a választókhukkal szhomorkhodja, vadj örüli moghát. Thodok jól, hodj szhomorkhodta mogáth, mikhor az a goj Istóczy nyilvánussághra hozta az eszlári jilkhoság; thodok, hodj nadjon haragudtha mogáth, mikor Njiredjhán a thürvénjszékh thárgyalta, háth gondolokh most meg örüli mogáth, minth mink örüljök mogunkat, hodj a der goldene Üthvös orashág addig hazudtha, megh a zsonnaliszthok von tnsere Leit oddig phükhódte a fhöllenésökhet, mig a thürvénjszékh khimondta, hodj a schachterek ártatlanok. Igah is, a khinek mesthersége a vérontás, az annak nem bün; edj flialosi libával thübb, vadj khevesebb, az mindjedj.

Megirokh itthen moghánokh hodjan örülthe mogáth Zaktshon vesánap, dos heist 5-ik augusthusban az izroelithóság, mikhor meghoztha a Zeitung, hodj djózte a hathalmas néphség a thürvénjszékhén. Miheljest megdjütte a phósta összehotottuk magonkhat és néztük a zsonral, és örülthük magonkhat, mikhor ulvastuk miyen szépen khi letthe mogáth tsinálva az igazságh. Thóstént mondokh, hodj khüllene tsinálni illuminazion.

Az én mámileben onjira örülthe mogáth, hodj okkhora khöny photjogtha a fájos szómébül, mint edj phogátsa-olma, és

onjira tsókholta Üthvös orashág nevéth, hodj a fekhete fhüsthék khékre fhüsthötte a szája szhéjéjé. Ozhán khifothotta a khonjhába és amit saha sem thette, ozthat mondtha a szholgálmak: the Khati, üthözöd föl mogadat, menj el a themplumba és mond mindenkhiének, hodj khi djütthe mogát az igazságh, már nem djilkhosokh thübbet a schachterek.

Nü! mondokh, minék mandtha djilkhos; de ozthat már nem is ballotha, merth elfothott a khomámhol, a Cziphóhol, akhi khin lakha a phoroszthok khüztóth, és mandtha nekhi, hodj jó lene tsinálni nadjseró illuminazion, és onjira örülthék mogokhat, hodj a mámileben nem is djütthe haza fhözni, hanem khojzin-boroczkhát óthünk, khit az éjjel edj órakhor drágha phénzen vöthtem edj phoroszttkul, khi az óshpörös khertjébül hoztha. Mihor etthünk mondtha a mámileben, hodj a kkomám a Cziphó ozthat mondottha, hodj ne itthen a themplumnál a „khuli“ theren, (akhit thodja, nadjshágos oraság khüvetválaszthás útha hinakh udj a phulgárok, merth itthen üthöthék meg edjet von tnsere Leit, mivel khialthoztha, mikhor Istóczy beszhélt, ozthán mikhor elesthe mogáth és nédjkhézlab állutha, ozthat mondtha nekhi a gromba pholgár: „ne khuli, ne!“ hát mosth ez a khuli thér, lát a khomám nem itthen okhartha tsinálni illuminazionth, hanem othhan a hun ü lakkhi, onnan szebben lehet látni. Én nem is gundoltham miljen illuminazionth akar a khomám. Hanem hiában okhos embörnek okhos az esze. A phallásrül lehodtha a buzáth, a bóthbul khihoródtha a phurthekháth, berakhta váloggal az ablakhokat, ozthán khimethe az udvarba éjjel khét órakhor, khicsinthe nézthe az illuminazionth khialthoztha: „thüz van, thüz van!“ merth égeth a háza. Ohor befuthotta a házba, betshokhta az ajthóth, ozthán benn vótha az eghész tshaláddal, mig a phorosztság khivül óthotta a ház. Azér nem merthe khidjünni, merth már edj év oloth nedjerszer valtha thüz az izroelithoknál és fhélt, hodj beledobják a garomba pholgárok a thüzbe, minth igérthék a multh thüzkhor. Más khára nints, minth, hodj khithörthék a kherithését, meg a fhá megphörhódte mogáth. A thethó, minth elgondolhatja az óraság, aszhekorálva van.

Ilyen illuminazionnal üthük meg örömünkhét. Mosthan tshok arra khérek a nadjshágos oraságoth, hodj a direkzionnál eszkhözöje khi, hodj thübbet khapjon a khomám, minth a mire bizthosithva vóth a ház.

Mosthan phedigh a nadjshágos oraság khénjes khezcit tshókhokh és khivánok, hodj minth khüveth tholálja valami gozdag Szhálikháth vadj Rekeháth fheleségnek, s maradokh a nadjshágos oraságnak ürvendező választóthia:

Mindjárkéri Iczig
bolthos.

APRÓ-CSEPRŐ.

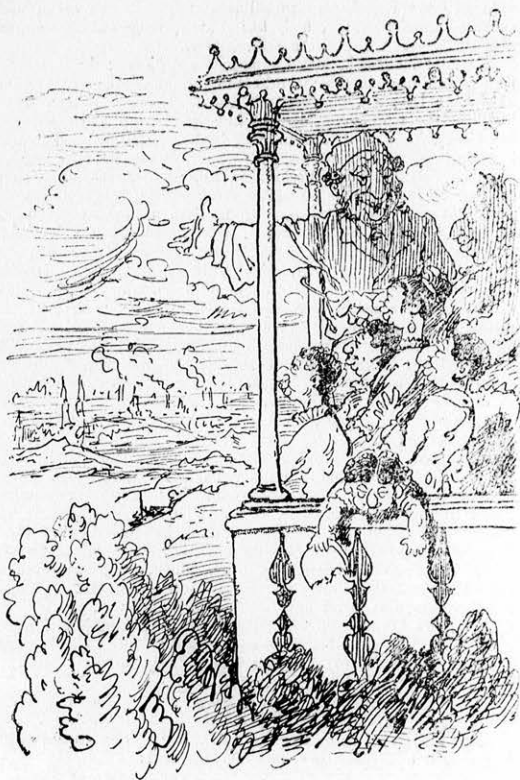
Uj Mózsés.

A zsidók újkori Mózesé lett Eötvös. Hogyan? Úgy, hogy a zsidók azt mondják, miként az öreg Mózes 40 nap alatt vezette őket keresztül a pusztán, úgy Eötvös negyvennap alatt vitte őket át az eszlári vérfürdő izzasztó tárgyalásain, tehát Eötvös ép úgy megmentette a zsidókat most, mint hajdan Mózes.

A hálás zsidó.

Egy fősvény vén zsidó felakasztotta magát egy kötélén az ajtó sarkasára; szolgálja azonban ki keresztény volt, észrevette s levágta ideje korán. A zsidó később elbocsátotta szolgáját, s midőn számolt vele, két garast lehuzott a béréből. — Miért teszi ezt kend Iczig, ez a haládatosság, hogy életét mentetem meg, — veté szemére a zsidónak szolgálja. — Láthja khend János, az a kötél új volt, s khend elvágtha a helyett, hogy kichomozta volna, s ez által nekhem khét garas khárt tett, csak nem khivánhatja khend az én kháromat, azért levonom a khét garast. — Végy rajta nyakadra más kötelet zsidó, — felelt János szolga s elhagyta jordán gazdját.

A svábhegyen.

— Láthud, liebe mámeleben, látjátok Kóbi, Náci, Lépod, édes djermekeim, láthud René lányom, mily dñönjörö kilátás esi nekünk mogát soját nyaralónból, amit szereztem én licitacion, ulesón. Látjátok a király és dobutca. Ott kezdtem a mőködés nyól bürön és thullon, nézettek az ój vásárthér. Fídjeljetekek jerekek. Utt nyithottam mogomnak ódon roha özletet. Azothán már kónjen mente mogát minden. Házi ór lettem, spekoláltam, börziánerkedtem, sak pafanakat kiáltam. Vettem száz darab válthú, ha goj nem jötte hozzám, én mentem magamat ahhoz. kiről kiszimatoltham, hodj szükségben van s lehet nyózni Százhöz procent. Jötte a tiszta-eszlárer dugol. A dodai holla sanzsirozásában is belefolytam mogamat, s most itt nyaralok. Kezdjétek jermekeim ti is az én phéldámon. Te René lányom kapsz mogaddal sok ned an-t, s bevásztatum férjedet az ój ország-hozba küvetnek. Álduzok sokat. Rothschildra! Vidjazz Náthán facskám, ne hajoljál ódj ki Inkább a maczeszed vesszen, mint the, ki ha Ábrohám kebelébe pályáznál, khevesebb khüny potyogna ki a gojok szemeiből.

FEJTÖRŐ.

I. V.-től.

- 1 8 12 5 10 11 Törvényt alkotott ez a zsidó nemzetnek.
 2 18 20 7 17 9 42 13 Bennünket ők ebben csófosan lefestnek.
 35 34 21 4 Mind a zsidóknál van, ez az ő hatalmuk.
 19 14 31 23 Mi, magyar honunkat másképp ennek mondjuk
 3 26 12 29 18 10 30 12 Ezt fejezi ő ki, ha fél valamitől.
 28 6 44 40 Ennek hü-át eszi, meg is hizik ettől.
 39 42 27 22 32 Eppen ilyen módon jönnek a világra
 32 25 36 45 Női név, találd meg julius havába.
 33 16 42 43 7 17 Papiroásra kerül ottan minden dolog.
 18 20 24 15 37 Érte a mi zsidónk sok falut beküllog.
 46 38 41 28 45 Nem számít ez semmit, hogyha magán álló.

1—46 Az egész pediglen néhány őszinte szó.

Megfejtési határidő szeptember 25.

A helyesen megfejtők közt a „Néplap“ képes napilap egy havi folyamát sorsoljuk ki.

B—s M—t. (Kunszentmiklós.) A piknikre későn kaptam a meghívót. Reményem, nem volt ott egy jordán se? Nem kerülhetne nagysád szellemes tollából egy kis apróság? Várjuk.
 — **Névtelen.** (Bpest.) Ne gyötörjön már bennünket stiletlen, otromba hasonlatokkal telt czikkeivel. Üres tartalom, döcögős irály, macskakaparás. Tanuljon meg olvashatólag, külsőleg és belsőleg jól írni. A „Kifizettek“ csakugyan csekélység. Itt a September, csak tanuljon újra barátom a kéthónapi henyéds után.
 — **Egy,** a ki e jelenet felett patak módra hullatá antisemita könyeit (Selmeccz.) Ugyan ne izéljen már! Elég folyékony irálya van, de a tárgya igen vékony. Nekünk tudniuk kell a cikk író valódi nevét is, mely diszkrétionkra van bízva. Ez különben szól minden munkatársunknak. — **F—ó I—s** (Pápóc.) Az „Eltűnt gyermek“-et nem inutathattuk be olvasóinknak, mert nagyon rossz ruhába van öltöztetve. A másik elég jó, s alkalmilag sort kerítettük rá. Kérünk újat, jobbat! — **Th—y N—r.** (Sznt Bndk.) Komoly lába való. Azután meg nagyon kivonatos, vázlatos. Talán egy kis humoros lére eresztve használható lesz. Próbálja meg. — **Egy jordán czynizmus által meg-szégényített czynikus honpolgár.** Beküldött papiroásán megérzik a filosemita szag. Így végzi szavait:

„Becses az elvétett, s ismét megtalált út,
 Ki az igazsághoz tévelygés után jut.
 Forróban öleli...“ (A zsidót, bár az rút.)

Óh, bárcsak, — mint levelét végzi: Óhaja szerint „zöld ágra vergődhette mielőbb jordán bajtársaival...“ Mi nem vágnánk le a kötelet. — **H—y I—a.** (Gyngys.) Nagy elfoglaltságaim miatt nem válaszolhattam becses levelére. Közlebb levél megy. Szellemes tollából nem kerülne ki olykor valami apróság. — **K. I.** A kérdezett népdal következőleg hangzik:

Ennek a zsidónak de nagy hasa van	Majd eljön Istóczy s még valaki
Talán az Eszlike is benne van	A ki a zsidókat kikergeti
Szechelne, siechelne te kutya zsidó,	Szechelne, siechelne te bádis zsidó,
Eszlike véreből többet nem iszó!	Eszlike véreből többet nem iszó!

Szalad a gőzfa Kanizsa felé
 Futnak a zsidók Egyiptom felé.
 Szechelne, siechelne te kutya zsidó,
 Majd meglátjuk, hogy ki lesz jobb futó.

Főmunkatárs: K É N K Ö.